

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. A .**, nar. „X“, státní příslušnost: Pákistánská islámská republika, t. č. „X“, zastoupeného JUDr. Miroslavem Hlavníčkou, advokátem se sídlem v Praze 1, ul. Politických vězňů č. p. 21, PSČ 110 00, proti **žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké**, se sídlem v Praze 3, P.O. BOX 78, PSČ 130 51, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 12. 2014, č. j. CPR-19388-2/ČJ-2014-930310-V238,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanové lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 5. 12. 2014, č. j. CPR-19388-2/ČJ-2014-930310-V238, jímž bylo jako opožděné zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových kontrol (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 16. 10. 2014, č. j. KRPU-159160-28/ČJ-2014-040026, jímž bylo žalobci mj. podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce čtyř let. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobce

pozbuďte oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky ve smyslu ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobce se rovněž domáhal přiznání náhrady nákladů řízení.

Žalobce v žalobě namítl, že byl přímo zkrácen na svých právech, když konkrétně mělo být porušeno jeho právo na zákonnost rozhodnutí. Žalobce spatřuje pochybení žalované v tom, že správní orgány nevzaly na vědomí, že žalobce je otcem dvou dětí, a to dvojčat, jež žijí na území České republiky. Skutečnost, že je jejich otcem, dle žalobce jednoznačně prokázala genetická zkouška. Z tohoto důvodu je žalobce přesvědčen, že jako otec má nejen povinnost o děti pečovat, nýbrž má i právo se podílet na jejich výchově, což po dobu svého pobytu na území České republiky v rámci možností, jež byly nastaveny jejich matkou, činil. K tomuto dodal, že matka dětí na jejich výchovu nestačí a nevychovává je správným způsobem. Žalobce dále namítl, že údaje, jež matka dětí poskytla žalované, a to např. že žalobce není otcem jejich dětí, jsou nejen nepravdivé a účelové, ale především v rozporu s údaji, které matka poskytla dříve, když tehdy naopak uváděla, že otcem jejich dětí je žalobce. Žalobce se domnívá, že důvody tohoto tvrzení matky jsou pouze pragmatické, neboť jako matka žijící sama s dvěma dětmi bez pomoci otce má nárok na mnohem větší sociální příspěvky v porovnání s výživným, jež jí poskytoval žalobce. Z tohoto důvodu proto dle žalobce neuvedla pravdu, že s ním a jejich dětmi žila v jedné domácnosti a že jí žalobce poskytoval výživné.

Žalobce dále namítl vadu řízení, již spatřuje v tom, že žalovaná měla za povinnost přezkoumat pravdivost jeho tvrzení, že je otcem dětí, a to i za použití genetické zkoušky, což však neučinila. Jelikož žalovaná k této vadě řízení před vydáním rozhodnutí nepřihlédla, žalobce se domnívá, že lze mít důvodně za to, že tato vada by mohla mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popř. na jeho věcnou správnost. V této souvislosti žalobce taktéž namítl, že napadené rozhodnutí není v souladu se základními zásadami správního řízení zakotvenými v ust. § 2 až § 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když žalobce zejména zmínil zásadu proporcionality, zásadu zákazu zneužití správního uvážení a zásadu legitimního očekávání.

Žalobce rovněž namítl, že předpokladem rozhodnutí o správním vyhoštění je mj. i přiměřenost zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Dle žalobce se žalovaná v posuzovaném případě evidentně nezabývala ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce poukázal na to, že na území České republiky žije od léta roku 2011, což je zřejmě dostačující doba k integraci a přijetí zdejšího způsobu života. Nadto zde má žalobce dvě děti, pročež má k České republice, potažmo k Evropské unie, silné vazby. Kromě toho je žalobce po ekonomické stránce plně soběstačný, jeho zdravotní stav je velice dobrý a nedopustil se žádného úmyslného jednání, které by mohlo mít za následek jeho vyhoštění z České republiky a Evropské unie. Z těchto důvodů je proto napadené rozhodnutí nesprávné.

Žalovaná spolu se správním spisem zaslala soudu i své písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla, aby soud žalobu zamítl. K věci žalovaná uvedla, že dne 5. 12. 2014 vydala napadené rozhodnutí, kterým dle ust. § 92 odst. 1 správního řádu zamítl žalobcovu odvolání jako opožděné. K tomuto doplnila, že v rámci odvolání rovněž dospěla k závěru, že zde nejsou dány žádné předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení ani pro vydání nového rozhodnutí.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť zástupce žalobce a žalovaná nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělili, když byli o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučeni.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si u žalované vyžádal kompletní správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud v Ústí nad Labem v této souvislosti předesílá, že rozhodnutí, proti němuž žalobce brojí, je rozhodnutí, kterým nebylo rozhodováno in meritum o odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o správním vyhoštění, nýbrž rozhodnutí, kterým bylo odvolání žalobce dle ust. § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto pro opožděnost. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.4.2012, č.j. 5 As 111/2011-87, www.nssoud.cz, uvedl, že: „*V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002 - 35, publikovaný pod č. 287/2004 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, též rozsudky zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 112, ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111, ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 - 135, ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 - 75, všechny dostupné na www.nssoud.cz).“ Obdobné závěry přitom vyslovil i Krajský soud v Ústí nad Labem, a to např. v rozsudku ze dne 22. 8. 2008, č. j. 15 Ca 98/2008 - 23, jenž byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2009, č. j. 5 As 99/2008 - 50.*

V návaznosti na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu se soud zabýval ve věci toliko tím, zda zde byly důvody pro zamítnutí odvolání žalobce pro opožděnost.

Podle ust. § 169 odst. 5 zákona o pobytu cizinců platí, že: „*Proti rozhodnutí o správním vyhoštění lze podat odvolání do 5 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí; jde-li o rozhodnutí o správním vyhoštění cizince mladšího 18 let, činí lhůta pro odvolání 15 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí. Odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění má vždy odkladný účinek.*“

Podle ust. § 34 odst. 2 správního řádu platí, že: „*S výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.*“

Podle ust. § 17 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“), platí, že: „*Dokument, který byl dodán do datové schránky, je doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu.*“

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce byl ve správním řízení zastoupen taktéž právně zastoupen, a to stávajícím právním zástupcem JUDr. Miroslavem Hlavničkou, advokátem, jak vyplývá z generální plné moci ze dne 15. 7. 2014. S ohledem na tuto skutečnost bylo proto rozhodnutí správního orgánu I. stupně legitimně ve shodě s ust. § 34 odst. 2 správního řádu prostřednictvím datové schránky doručováno právnímu zástupci žalobce. K řádnému doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve smyslu ust. § 17 odst. 3 zákona o elektronických úkonech došlo dne 17. 10. 2014, kdy se do datové schránky právního zástupce žalobce přihlásila oprávněná osoba ve smyslu ust. § 8 odst. 1 až odst. 4 zákona o elektronických úkonech, jak vyplývá z přiložené doručenky vytištěné z elektronického systému datových schránek. Tento den, tj. 17. 10. 2014, je pak zapotřebí považovat za den oznámení rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve smyslu běhu lhůty pro podání odvolání dle ust. § 169 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.

Jak bylo shora uvedeno, v případě rozhodnutí o správním vyhoštění, což je právě projednávaný případ, lze odvolání proti takovému rozhodnutí podat do 5 dnů ode dne jeho oznámení. V dané věci bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně doručeno dne 17. 10. 2014, přičemž od následujícího dne počala žalobci běžet pětidenní lhůta pro podání odvolání, která skončila ve středu **22. 10. 2014**. Žalobce však odvolání, kde bylo výslovně uvedeno, že jej podává proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění, prostřednictvím svého právního zástupce podal až dne **30. 10. 2014**, když tento den byla do datové schránky správního orgánu I. stupně doručena datová zpráva, jež obsahovala zmíněné odvolání žalobce ze dne 29. 10. 2014 proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jelikož odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo podáno až dne 30. 10. 2014, přičemž lhůta pro jeho podání skončila již ve středu 22. 10. 2014, je zjevné, že tato lhůta uplynula marně, a žalobce tudíž odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal opožděně. Nelze než uzavřít, že úvaha žalované o opožděnosti odvolání vyslovená v žalobou napadeném rozhodnutí byla správná.

Soud se z důvodu opožděnosti žalobcova odvolání nezabýval věcně právními námitkami žalobce, jež se primárně týkaly zákonnosti rozhodnutí žalované z pohledu žalobcových námitek, že nebyla zohledněna skutečnost, že je otcem dvou dětí, že byly porušeny základní zásady správního řízení, jakož i to, že v jeho případě nebylo vzato v potaz hledisko přiměřenosti dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, a to s ohledem na výše předestřenou judikaturu Nejvyššího správního soudu včetně zdejšího soudu pojednávající o zúženém rozsahu přezkumu rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřípustného.

V návaznosti na závěr žalované o opožděnosti žalobcova odvolání soud ještě pro úplnost podotýká, že z žalobou napadeného rozhodnutí, a to z předposledního odstavce odůvodnění dotyčného rozhodnutí, vyplývá, že žalovaná zcela dostala i své povinnosti zakotvené v ust. § 92 odst. 1 správního řádu, když po kvalifikaci žalobcova odvolání jako opožděného se zabývala rovněž tím, zda v dané věci nejsou dány předpoklady pro

přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení nebo pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Námitky v tomto směru přitom nevznášel ani samotný žalobce.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 18. března 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová